

Arrest

nr. 210 590 van 5 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnie der Oezbeken te behoren. U bent 31 jaar geleden geboren in het dorp Yaka Chinar, een dorp dat deel uitmaakt van de stad Sheberghan in de provincie Jowzjan. U ging tot de achtste graad naar school maar stopte dan om voor uw zieke vader te zorgen. Na het overlijden van uw vader opende uw broer A.(...) een voedingswinkel in de bazaar maar omdat hij niet goed draaide, openden jullie een telefoonwinkel in Sheberghan. U bent ongehuwd.

Uw broer had geheime telefoongesprekken met een zekere S.(...).

Op een dag kwam de vader van S.(...), A.(...) R.(...), samen met een andere man binnen in de winkel terwijl uw broer even weg was en u hem verving. De twee mannen vroegen of u A.(...) was, trokken aan u en zeiden dat ze tien of vijftien minuten later zouden terugkomen. Enkele minuten later kwam A.(...) terug. Nog even later kwamen de twee mannen terug. Ze vroegen uw broer waarom hij een meisje had aangeraakt en vochten met jullie.

Twee of drie dagen later werd u omstreeks middernacht gebeld met de boodschap dat uw broer gedood was in jullie ouderlijk huis terwijl u bij uw zus was. De ouders waren A.(...) R.(...) en zijn zoon Q.(...), een broer van S.(...).

Twee dagen later kreeg u bericht van de Criminal Investigation Branch (CIB) dat A.(...) R.(...) gearresteerd was voor de moord op uw broer.

Ongeveer 20 dagen na de dood van uw broer begon de familie van A.(...) R.(...) elke twee dagen naar jullie huis en winkel te komen met de vraag om een brief te schrijven om A.(...) R.(...) vrij te krijgen. Ze dreigden dat ze u zouden doden indien u dit weigerde. Uw moeder en u weigerden dit en A.(...) R.(...) werd twintig dagen of een maand na de moord veroordeeld tot twintig jaar celstraf. U hield de winkel nog ongeveer een maand open maar sloot hem dan.

U verborg zich in het huis van uw zus en vertrok de zesde dag van mizan Afghaanse kalender (15 september Gregoriaanse kalender) om via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen op 1 november 2015 en een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 12 november 2015.

U vreest om bij terugkeer gedood te zullen worden door de familie van A.(...) R.(...) omdat hij één van de neven is van een belangrijke legercommandant.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskarboekje neer en een brief van de dorpsleider ter bevestiging van uw problemen. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u nog een brief door van de rechtbank ter bevestiging van de veroordeling van A.(...) R.(...) en vier foto's van het graf van uw broer. Ook legt u twee omslagen neer waarin deze documenten naar België werden verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven omdat uw verklaringen over de geheime relatie van uw broer A.(...), over de dood van A.(...) en over de resulterende vete met de familie van A.(...) R.(...) enorm vaag en onwaarschijnlijk zijn.

Aan de basis van uw problemen zou de buitenechtelijke relatie tussen uw broer A.(...) en het meisje S.(...) gelegen hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21/03/18, p. 16; vragenlijst CGVS d.d. 10/02/16, p. 1). De manier waarop u deze relatie evenwel beschrijft, is absoluut niet geloofwaardig. Hoewel niet verwacht wordt dat u alles tot in het kleinste detail zou weten over hun relatie, over S.(...) zelf en over haar familie, mag toch enige kennis hierover verwacht worden aangezien dit probleem de oorzaak was van de dood van uw broer, van uw eigen vlucht uit uw thuisland en van uw huidige vrees vervolgd te worden. Toch blijkt uw kennis over de relatie, S.(...) en haar familie enorm beperkt te zijn. Vooreerst heeft u geen enkel idee op welke manier A.(...) en S.(...) elkaar leerden kennen (CGVS, p. 21), weet u niet hoelang zij al contact hadden met elkaar (CGVS, p. 22) en weet u niet eens hoe zij precies contact hadden. Eerst zegt u nog dat ze meestal spraken aan de telefoon maar S.(...) misschien ook in de winkel kwam als u er niet was (CGVS, p. 21), om dit later te bevestigen dat ze naar de winkel kwam om uw broer te zien (CGVS, p. 23) en om dit tot slot tegen te spreken en te zeggen dat hij enkel met haar sprak via de telefoon (CGVS, p. 26). U bevestigt dat u eigenlijk geen idee heeft of zij daadwerkelijk fysiek afspraken aangezien u zegt "misschien zagen ze elkaar ook en kwam ze naar de winkel" (CGVS, p. 26). Dat u niet op de hoogte was van de relatie voor de twee mannen in jullie winkel binnenkwamen, biedt geen afdoende verklaring hiervoor. Uw broer en u werden in jullie winkel aangevallen door mannen die jullie etalage stuk maakten (CGVS, p. 17) en specifiek vroegen waarom uw broer een meisje had aangeraakt (CGVS, p. 24). Dat u in de dagen hierop, nog voor de moord op uw broer twee of drie dagen later, niet meer te weten kwam over dit meisje en over de relatie rechtstreeks van uw broer is dan ook weinig geloofwaardig.

Nog opmerkelijker is uw complete gebrek aan kennis over S.(...) zelf en over haar familie. Hierbij moet benadrukt worden dat dit de familie is van wie u vervolging zou vrezen en u sinds uw vertrek ruimschoots de tijd heeft gehad om u te informeren over deze familie, die banden zou hebben met de vicepresident van Afghanistan A.(...) R.(...) D.(...). S.(...) zou namelijk de dochter zijn van de neef van de belangrijke commandant S.(...) K.(...), die onder D.(...) werkt (CGVS, p. 20, 33). Deze rijke, machtige familie (CGVS, p. 22, 20) zou mensen hebben ingehuurd die naar u zoeken (CGVS, p. 30). Het mag dan ook verbazen dat u over S.(...) niet weet hoe oud ze is (CGVS, p. 22), of zij naar school ging (CGVS, p. 20), hoe oud haar broers zijn (CGVS, p. 22) en welk werk haar broers uitvoeren (CGVS, p. 21). Ook over haar vader A.(...) R.(...) blijkt uw kennis nihil te zijn. U weet niet welk werk hij uitvoerde (CGVS, p. 21) en wanneer het CGVS u de kans biedt om eender wat te vertellen over deze A.(...) R.(...) komt u niet verder dan te zeggen dat u het niet weet maar dat hij een neef is van de belangrijke commandant S.(...) K.(...) (CGVS, p. 20). U beweert dat S.(...) K.(...) de zoon is van de paternale oom van A.(...) R.(...), maar weet niet wie die oom en dus de vader van S.(...) K.(...) is (CGVS, p. 33), noch weet u of S.(...) K.(...) zelf kinderen of broers heeft (CGVS, p. 33). Dit is in de Afghaanse context op zich reeds niet geloofwaardig. Indien S.(...) K.(...) wel degelijk een belangrijke commandant van D.(...) is en zijn familie in hetzelfde dorp woont als u (CGVS, p. 21), mag een zekere basiskennis over zijn familie verwacht worden. In uw geval is het dan nog een familie die in rechtstreeks conflict kwam met u en uw broer doodde. Dat u dan nog steeds zo weinig weet te vertellen over deze machtige familie, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hier moet nog een serieuze kanttekening bij gemaakt worden. U beweert dat A.(...) niet wist wie de vader van S.(...) was (CGVS, p. 26). Gezien het belang van familiebanden in de hele Afghaanse maatschappij, is het niet ernstig dat A.(...) zelfs niet wist wie de vader van S.(...) was.

Deze enorm vage verklaringen over de relatie tussen uw broer en S.(...), over S.(...) zelf en over haar familie, van wie u vervolging zou vrezen, zorgen ervoor dat u de relatie die uw broer had niet aannemelijk heeft kunnen maken. Aangezien de moord op uw broer en uw eigen vrees voor vervolging een direct gevolg zouden zijn van deze geheime relatie, kan er ook aan deze geen geloof worden gehecht. Toch moet nog opgemerkt worden dat ook de rest van uw verklaringen doorspekt is met onwaarschijnlijkheden en vaagheden.

Zo is de reactie van uw broer en uzelf op de fysieke aanval en vernieling van jullie winkel door A.(...) R.(...) en zijn compagnon geenszins overtuigend. U beweert dat noch u, noch uw broer ook maar iets ondernamen na dit gevecht om te weten te komen wie deze personen waren (CGVS, p. 26). Dit is niet geloofwaardig, zeker aangezien deze mannen - zoals eerder reeds vermeld - vroegen waarom uw broer een meisje had aangeraakt (CGVS, p. 24). Dat jullie na deze zware beschuldiging en vechtpartij simpelweg verder gingen met jullie leven zonder enige stappen te ondernemen om meer te weten te komen, noch om hulp te zoeken in deze prangende, gewelddadige situatie, ondervindt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen sterk.

Verder is het hoogst opmerkelijk dat u er geen idee van heeft hoe het CIB er in slaagde om zo snel A.(...) R.(...) en zijn zoon op het spoor te komen (CGVS, p. 28). P.(...) Q.(...) K.(...), het hoofd van de veiligheid, zou zich persoonlijk gemoeid hebben met de zaak (CGVS, p. 23) en tegen uw moeder verteld hebben dat S.(...) niet hield van haar neef en niet met hem wilde trouwen en daarom had verzonnen dat ze zwanger was van uw broer (CGVS, p. 23). Dat hij u wel deze informatie meedeelde maar langs de andere kant niets zei over de manier waarop het CIB op het spoor van A.(...) R.(...) en Q.(...) kwamen, is reeds vreemd. Anderzijds is het ook vreemd dat u er zelf geen idee van heeft hoe het CIB er in slaagde om op twee dagen tijd op het spoor te komen van de familieleden van de belangrijke commandant S.(...) K.(...) terwijl jullie zelf geen idee hadden wie de daders konden zijn en dit ook tegen het CIB hadden gezegd (CGVS, p. 27).

Ook uw verklaringen over wat zich afspeelde na de veroordeling van A.(...) R.(...) kunnen niet overtuigen. U beweert dat uw moeder een brief kan schrijven die A.(...) R.(...) zou vrijpleiten (CGVS, p. 28). Het verbaast dan ook dat uw moeder zich nog steeds in de regio bevindt en bij uw zus woont (CGVS, p. 5), terwijl het voor u onmogelijk zou zijn om er nog te leven uit vrees voor vervolging. Dat uw moeder overigens weigert om zulk een brief te tekenen die A.(...) R.(...) zou kunnen vrijpleiten omdat haar ene zoon vermoord is maar anderzijds het leven van haar andere zoon hiermee dermate in gevaar brengt dat u niet meer in Afghanistan zou kunnen leven, kan ook maar weinig overtuigen. Dit wordt nog versterkt door het feit dat jullie zelf geen enkele poging zouden hebben ondernomen om te proberen onderhandelen om tot een minder drastische oplossing te komen dan een direct vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 29), noch om hulp te zoeken bij de maliks (CGVS, p. 30). Even verbazend is uw bewering dat de familie van A.(...) R.(...) uw familie na uw vertrek niet meer zou gecontacteerd hebben (CGVS, p. 31). Aangezien hun situatie nog steeds dezelfde is, A.(...) R.(...) nog steeds in de gevangenis zit (CGVS, p. 17) en het net uw moeder is die zo'n brief kan schrijven, is het vreemd dat deze machtige, rijke familie geen verdere pogingen zou ondernemen om twee van hun mannelijke familieleden vrij te krijgen. Deze onwaarschijnlijke handelswijze van zowel uw eigen familie als de familie van A.(...) R.(...) ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder.

Tot slot moet bij dit alles nog een ernstige kanttekening gemaakt worden. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u geconfronteerd met het Facebookaccount van N.(...) Y.(...), gelinkt aan het telefoonnummer – een functie die niet langer door Facebook ondersteund wordt – op de omslag die u neerlegde. U bevestigt eerst dat dit uw broers account is (CGVS, p. 19) en later dat de foto die op 20 juli 2017 geplaatst werd, uw broer is (CGVS, p. 32). Wanneer het CGVS u echter confronteert met het feit dat deze foto geplaatst werd in december 2017 terwijl uw broer overleden zou zijn in 2015, zegt u simpelweg dat het uw broer niet kan geweest zijn die het plaatste (CGVS, p. 32). Dat dit account nog steeds actief is op Facebook zoals blijkt uit de hoeveelheid likes enkel al in het jaar 2018, de persoon dezelfde achternaam draagt als uw eigen Facebooknaam (CGVS, p. 14) en u bovendien nogmaals bevestigt dat de persoon op de foto uw broer is (CGVS, p. 32), geeft sterk de indruk dat uw broer wel degelijk nog leeft. Daarbij is het opvallend dat een gelijkaardige foto van dezelfde persoon in dezelfde kleren met dezelfde achtergrond ook te vinden is op het Facebookaccount van een zekere H.(...) Y.(...), die dit op Facebook plaatste op 23 april 2015. Deze H.(...) Y.(...) gebruikt reeds minstens sinds september 2013 de achternaam Y.(...), waardoor uw verklaring dat u de naam Y.(...) enkel gebruikte omdat een jongen in Turkije een Facebook maakte voor u (CGVS, p. 14) weinig geloofwaardig is. Deze weinig overtuigende verklaringen over uw identiteit doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een risico loopt op persoonlijke vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Er kan dan ook worden geoordeeld dat u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in

2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sheberghan in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents- de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Sheberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sheberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus

geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sheberghan. Integendeel, wanneer u gevraagd wordt naar de concrete veiligheidssituatie in uw subdorp, verklaart u expliciet dat u zich geen enkele aanval of ontploffing kunt herinneren, zelfs niet in de buurt (CGVS, p. 6) en bevestigt u dat de legeroperaties van Dostum ver weg in de districten gebeuren waardoor u er geen kennis van heeft (CGVS, p. 7). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw taskara en de omslagen zeggen niets over de problemen die u zou ondervonden hebben. De foto's van het graf van uw broer zeggen niets over de tijd, noch over de omstandigheden of de plek waar deze genomen zijn. Evenmin geven ze enige indicatie over wat er gebeurd zou zijn en zelfs wat er zichtbaar is op de foto. Wat betreft de bevestigingsbrief van de ouderen en deze van de rechtbank moet gewezen worden op het gesolliciteerde karakter van deze brieven. De bevestigingsbrief van de ouderen werd pas geschreven op 5/3/2018 (CGVS, p. 30), de brief van de rechtbank werd na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS opgestuurd. Daarenboven moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausible en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“(…)Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven omdat uw verklaringen over de geheime relatie van uw broer A.(…), over de dood van A.(…) en over de resulterende vete met de familie van A.(…) R.(…) enorm vaag en onwaarschijnlijk zijn.

Aan de basis van uw problemen zou de buitenechtelijke relatie tussen uw broer A.(...) en het meisje S.(...) gelegen hebben (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21/03/18, p. 16; vragenlijst CGVS d.d. 10/02/16, p. 1). De manier waarop u deze relatie evenwel beschrijft, is absoluut niet geloofwaardig. Hoewel niet verwacht wordt dat u alles tot in het kleinste detail zou weten over hun relatie, over S.(...) zelf en over haar familie, mag toch enige kennis hierover verwacht worden aangezien dit probleem de oorzaak was van de dood van uw broer, van uw eigen vlucht uit uw thuisland en van uw huidige vrees vervolgd te worden. Toch blijkt uw kennis over de relatie, S.(...) en haar familie enorm beperkt te zijn. Vooreerst heeft u geen enkel idee op welke manier A.(...) en S.(...) elkaar leerden kennen (CGVS, p. 21), weet u niet hoelang zij al contact hadden met elkaar (CGVS, p. 22) en weet u niet eens hoe zij precies contact hadden. Eerst zegt u nog dat ze meestal spraken aan de telefoon maar S.(...) misschien ook in de winkel kwam als u er niet was (CGVS, p. 21), om dit later te bevestigen dat ze naar de winkel kwam om uw broer te zien (CGVS, p. 23) en om dit tot slot tegen te spreken en te zeggen dat hij enkel met haar sprak via de telefoon (CGVS, p. 26). U bevestigt dat u eigenlijk geen idee heeft of zij daadwerkelijk fysiek afspraken aangezien u zegt "misschien zagen ze elkaar ook en kwam ze naar de winkel" (CGVS, p. 26). Dat u niet op de hoogte was van de relatie voor de twee mannen in jullie winkel binnenkwamen, biedt geen afdoende verklaring hiervoor. Uw broer en u werden in jullie winkel aangevallen door mannen die jullie etalage stuk maakten (CGVS, p. 17) en specifiek vroegen waarom uw broer een meisje had aangeraakt (CGVS, p. 24). Dat u in de dagen hierop, nog voor de moord op uw broer twee of drie dagen later, niet meer te weten kwam over dit meisje en over de relatie rechtstreeks van uw broer is dan ook weinig geloofwaardig.

Nog opmerkelijker is uw complete gebrek aan kennis over S.(...) zelf en over haar familie. Hierbij moet benadrukt worden dat dit de familie is van wie u vervolging zou vrezen en u sinds uw vertrek ruimschoots de tijd heeft gehad om u te informeren over deze familie, die banden zou hebben met de vicepresident van Afghanistan Abdul Rashid Dostum. S.(...) zou namelijk de dochter zijn van de neef van de belangrijke commandant Satar Khan, die onder Dostum werkt (CGVS, p. 20, 33). Deze rijke, machtige familie (CGVS, p. 22, 20) zou mensen hebben ingehuurd die naar u zoeken (CGVS, p. 30). Het mag dan ook verbazen dat u over S.(...) niet weet hoe oud ze is (CGVS, p. 22), of zij naar school ging (CGVS, p. 20), hoe oud haar broers zijn (CGVS, p. 22) en welk werk haar broers uitvoeren (CGVS, p. 21). Ook over haar vader A.(...) R.(...) blijkt uw kennis nihil te zijn. U weet niet welk werk hij uitvoerde (CGVS, p. 21) en wanneer het CGVS u de kans biedt om eender wat te vertellen over deze A.(...) R.(...) komt u niet verder dan te zeggen dat u het niet weet maar dat hij een neef is van de belangrijke commandant Satar Khan (CGVS, p. 20). U beweert dat Satar Khan de zoon is van de paternale oom van A.(...) R.(...) , maar weet niet wie die oom en dus de vader van Satar Khan is (CGVS, p. 33), noch weet u of Satar Khan zelf kinderen of broers heeft (CGVS, p. 33). (...)Indien Satar Khan wel degelijk een belangrijke commandant van Dostun is en zijn familie in hetzelfde dorp woont als u (CGVS, p. 21), mag een zekere basiskennis over zijn familie verwacht worden. In uw geval is het dan nog een familie die in rechtstreeks conflict kwam met u en uw broer doodde. Dat u dan nog steeds zo weinig weet te vertellen over deze machtige familie, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hier moet nog een serieuze kanttekening bij gemaakt worden. U beweert dat A.(...) niet wist wie de vader van S.(...) was (CGVS, p. 26). (...)Deze enorm vage verklaringen over de relatie tussen uw broer en S.(...), over S.(...) zelf en over haar familie, van wie u vervolging zou vrezen, zorgen ervoor dat u de relatie die uw broer had niet aannemelijk heeft kunnen maken. Aangezien de moord op uw broer en uw eigen vrees voor vervolging een direct gevolg zouden zijn van deze geheime relatie, kan er ook aan deze geen geloof worden gehecht. Toch moet nog opgemerkt worden dat ook de rest van uw verklaringen doorspekt is met onwaarschijnlijkheden en vaagheden.

Zo is de reactie van uw broer en uzelf op de fysieke aanval en vernieling van jullie winkel door A.(...) R.(...) en zijn compagnon geenszins overtuigend. U beweert dat noch u, noch uw broer ook maar iets ondernamen na dit gevecht om te weten te komen wie deze personen waren (CGVS, p. 26). Dit is niet geloofwaardig, zeker aangezien deze mannen - zoals eerder reeds vermeld - vroegen waarom uw broer een meisje had aangeraakt (CGVS, p. 24). Dat jullie na deze zware beschuldiging en vechtpartij simpelweg verder gingen met jullie leven zonder enige stappen te ondernemen om meer te weten te komen, noch om hulp te zoeken in deze prangende, gewelddadige situatie, ondervindt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen sterk.

Ook uw verklaringen over wat zich afspeelde na de veroordeling van A.(...) R.(...) kunnen niet overtuigen. U beweert dat uw moeder een brief kan schrijven die A.(...) R.(...) zou vrijpleiten (CGVS, p. 28). Het verbaast dan ook dat uw moeder zich nog steeds in de regio bevindt en bij uw zus woont (CGVS, p. 5), terwijl het voor u onmogelijk zou zijn om er nog te leven uit vrees voor vervolging. Dat uw moeder overigens weigert om zulk een brief te tekenen die A.(...) R.(...) zou kunnen vrijpleiten omdat

haar ene zoon vermoord is maar anderzijds het leven van haar andere zoon hiermee dermate in gevaar brengt dat u niet meer in Afghanistan zou kunnen leven, kan ook maar weinig overtuigen. Dit wordt nog versterkt door het feit dat jullie zelf geen enkele poging zouden hebben ondernomen om te proberen onderhandelen om tot een minder drastische oplossing te komen dan een direct vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 29), noch om hulp te zoeken bij de maliks (CGVS, p. 30). Even verbazend is uw bewering dat de familie van A.(...) R.(...) uw familie na uw vertrek niet meer zou gecontacteerd hebben (CGVS, p. 31). Aangezien hun situatie nog steeds dezelfde is, A.(...) R.(...) nog steeds in de gevangenis zit (CGVS, p. 17) en het net uw moeder is die zo'n brief kan schrijven, is het vreemd dat deze machtige, rijke familie geen verdere pogingen zou ondernemen om twee van hun mannelijke familieleden vrij te krijgen. Deze onwaarschijnlijke handelswijze van zowel uw eigen familie als de familie van A.(...) R.(...) ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder.

Tot slot moet bij dit alles nog een ernstige kanttekening gemaakt worden. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u geconfronteerd met het Facebookaccount van N.(...) Y.(...), gelinkt aan het telefoonnummer – een functie die niet langer door Facebook ondersteund wordt – op de omslag die u neerlegde. U bevestigt eerst dat dit uw broers account is (CGVS, p. 19) en later dat de foto die op 20 juli 2017 geplaatst werd, uw broer is (CGVS, p. 32). Wanneer het CGVS u echter confronteert met het feit dat deze foto geplaatst werd in (...) 2017 terwijl uw broer overleden zou zijn in 2015, zegt u simpelweg dat het uw broer niet kan geweest zijn die het plaatste (CGVS, p. 32). Dat dit account nog steeds actief is op Facebook zoals blijkt uit de hoeveelheid likes enkel al in het jaar 2018, de persoon dezelfde achternaam draagt als uw eigen Facebooknaam (CGVS, p. 14) en u bovendien nogmaals bevestigt dat de persoon op de foto uw broer is (CGVS, p. 32), geeft sterk de indruk dat uw broer wel degelijk nog leeft. Daarbij is het opvallend dat een gelijkaardige foto van dezelfde persoon in dezelfde kleren met dezelfde achtergrond ook te vinden is op het Facebookaccount van een zekere H.(...) Y.(...), die dit op Facebook plaatste op 23 april 2015. Deze H.(...) Y.(...) gebruikt reeds minstens sinds september 2013 de achternaam Y.(...), waardoor uw verklaring dat u de naam Y.(...) enkel gebruikte omdat een jongen in Turkije een Facebook maakte voor u (CGVS, p. 14) weinig geloofwaardig is. Deze weinig overtuigende verklaringen over uw identiteit doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een risico loopt op persoonlijke vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Er kan dan ook worden geoordeeld dat u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

(...)

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw taskara en de omslagen zeggen niets over de problemen die u zou ondervonden hebben. De foto's van het graf van uw broer zeggen niets over de tijd, noch over de omstandigheden of de plek waar deze genomen zijn. Evenmin geven ze enige indicatie over wat er gebeurd zou zijn en zelfs wat er zichtbaar is op de foto. Wat betreft de bevestigingsbrief van de ouderen en deze van de rechtbank moet gewezen worden op het gesolliciteerde karakter van deze brieven. De bevestigingsbrief van de ouderen werd pas geschreven op 5/3/2018 (CGVS, p. 30), de brief van de rechtbank werd na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS opgestuurd. Daarenboven moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker te kennen geeft dat de relatie van zijn broer met S. buitenechtelijk en geheim was, waardoor het gelet op het Afghaanse klimaat en het gevaar dat een dergelijke relatie inhield niet verwonderlijk is dat zijn broer hier niets over vertelde, kan verzoeker niet overtuigen.

Hoewel niet verwacht wordt dat verzoeker alles tot in het kleinste detail zou weten over deze relatie, over S. zelf en over haar familie, mag toch enige kennis hierover verwacht worden aangezien dit probleem de oorzaak was van de dood van verzoekers broer, van zijn eigen vlucht uit zijn thuisland en van verzoekers huidige vrees vervolgd te worden. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker zelf wisselende verklaringen aflegde over het gegeven of zijn broer en S. elkaar al dan niet fysiek zouden hebben gezien. Hierbij komt nog de vaststelling dat hij en zijn broer werden aangevallen in de winkel door mannen die specifiek vroegen waarom zijn broer een meisje had aangeraakt. Redelijkerwijs kon dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij zijn broer in de dagen die hierop volgden nadere toelichting zou hebben gevraagd.

Wat het gebrek aan kennis over S. en haar familie betreft moet worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangeeft dat het over een rijke en machtige familie gaat. Indien Satar Khan wel degelijk een belangrijke commandant van Dostum is en zijn familie in hetzelfde dorp woont als verzoeker, mag een zekere basiskennis over deze familie verwacht worden te meer deze familie in rechtstreeks conflict kwam met verzoeker en zijn broer doodde. Het argument dat hij de leeftijd van S. en haar broers niet kan inschatten omdat vele Afghanen hun geboortedatum niet kennen, kan dan ook niet worden aanvaard. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, gaat het niet om details, maar over basisinformatie omtrent een rijke en machtige familie die in verzoekers dorp woont en met wie hij rechtstreeks betrokken is in een conflict.

Waar verzoeker aangeeft dat de vader van S., A.R., een bijzonder machtig man is, waardoor zij na de aanval op de winkel niets konden ondernemen gezien zij het met hun leven zouden bekopen, gaat verzoeker volstrekt voorbij aan zijn verklaringen die hij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verklaarde immers na het gevecht in de winkel niet te weten wie de aanvallers waren en dat hij dit pas ontdekte na de dood van zijn broer (stuk 8, gehoorverslag, p. 26). In dit opzicht is het dan ook wel degelijk ongeloofwaardig te noemen dat verzoeker en zijn broer gewoon verder gingen met hun leven zonder enige stappen te ondernemen om meer te weten te komen of hulp te zoeken.

Vervolgens houdt verzoeker nu voor niet met zekerheid te weten of de voorgelegde foto deze van zijn broer was. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was er echter geen sprake van enige twijfel bij verzoeker wanneer hij geconfronteerd werd met het Facebookprofiel en de foto van zijn broer (stuk 8, gehoorverslag, p. 19). Het was pas wanneer verzoeker geconfronteerd werd met het feit dat deze foto geplaatst werd in 2017 dat verzoeker meende dat het zijn broer niet kan geweest zijn die het plaatste op Facebook. Waar verzoeker nu opnieuw aangeeft dat de man op de foto onmogelijk zijn broer kan zijn gelet op diens overlijden in 2015, doet hij geen afbreuk aan het gegeven dat hij tijdens het gehoor zonder enige twijfel de man wel degelijk herkende en aanwees als zijn broer.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij na al die jaren in Europa verwesterd is en verwijst hij naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als "verwesterd" worden gepercipieerd een risicoprofiel hebben. Hij brengt evenwel geen concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat zijn verblijf sinds eind 2015 in België van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer worden geschonden volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guideline for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016, waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt tegelijk vast dat uit de dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sheberghan in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents- de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Sheberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sheberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Sheberghan. Integendeel, wanneer u gevraagd wordt naar de concrete veiligheidssituatie in uw subdorp, verklaart u expliciet dat u zich geen enkele aanval of ontploffing kunt herinneren, zelfs niet in de buurt (CGVS, p. 6) en bevestigt u dat de legeroperaties van Dostum ver weg in de districten gebeuren waardoor u er geen kennis van heeft (CGVS, p. 7). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels een aanvullende nota (EASO “Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” - update van mei 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Sheberghan in de provincie Jawzjan inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij betoogt onder verwijzing naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 dat nergens in Afghanistan de situatie nog veilig kan worden genoemd en dat het terugsturen van Afghanen naar waar ook in Afghanistan een schending van het non-refoulement-beginsel inhoudt. Het is inderdaad zo dat Amnesty International van mening is dat geen enkel deel van Afghanistan veilig is en dat het repatriëringen naar Afghanistan afraadt. Louter op basis van voormeld standpunt van Amnesty International, dat geen juridisch bindende kracht heeft, kan geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend worden. De Raad wijst erop dat voormeld rapport van Amnesty International van 2017 eveneens werd gebruikt bij het opstellen van het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan.Security Situation” van december 2017 op basis waarvan terecht geoordeeld werd dat er voor burgers uit verzoekers regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Voorts wijst de Raad erop dat deze informatie ook niet aantoonde dat er niet langer sprake zou zijn van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Uit het rapport van Amnesty International blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar. In dit rapport wordt meermaals verwezen naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19

april 2016, waarnaar eveneens verwezen wordt in de bestreden beslissing. Uit deze richtlijnen van UNHCR blijkt dat niettegenstaande de veiligheidssituatie in 2015 achteruit is gegaan en zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de Afghaanse veiligheidssituatie. Bovendien wordt nergens in deze richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. Derhalve dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in de herkomstregio van de verzoeker in rekening te worden genomen. *In casu* werd gelet op verzoekers verklaring dat hij afkomstig is uit het dorp Yaka Chinar de veiligheidssituatie in het district Sheberghan in de provincie Jawzjan beoordeeld. De verzoekende partij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn of dat daaruit verkeerde conclusies zouden zijn getrokken.

Waar verzoeker erop wijst dat in Afghanistan een humanitaire crisis heerst, toont hij geenszins aan, noch zijn er elementen in haar dossier die erop wijzen, dat hij het risico loopt om in zijn land van herkomst in precare humanitaire omstandigheden terecht te komen.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.10. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF